

LAATSTE ZET

Tess Amoré

LAATSTE ZET

COZY CRIME ^ KABOOK

Eerste druk februari 2026

© 2026 Tess Amoré
© 2026 Kabook Publishing
Omslagontwerp © 2026 Albadoro
Omslagbeeld © iStock

Kabook Cozy Crime is een imprint van Kabook Publishing.
Voor meer informatie: www.kabookpublishing.com

Namen, personages, bedrijven, plaatsen, evenementen en incidenten in dit boek zijn fictief, tenzij anders vermeld. Eventuele overeenkomsten met bestaande personen of gebeurtenissen berusten op toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen of openbaar gemaakt, in welke vorm of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbenden.

Meer informatie over onze titels, nieuws en speciale aanbiedingen:

www.kabookpublishing.com
www.facebook.com/kabookuitgevers

Het lot schudt de kaarten en wij spelen...
- A. Schopenhauer

Spellenwinkel

Die nacht sneeuwde het groen. Snippers tikten tegen de ramen van *De Goeie Zet* en legden een deken neer voor de hoofdingang. Oya dacht even dat ze per ongeluk haar kerstboom in de versnipperaar had gestopt. Totdat ze zich herinnerde dat ze haar kerstboom had uitgeleend voor het festival en dat de versnipperaar al drie jaar kapot was.

Ze draaide zich om naar haar gezelschap: de vaste vrienden waarmee ze elke week spelletjes speelde na sluitingstijd. “Zien jullie dit ook?”

“Gij moet echt uwe glazen een keer wassen,” zei Evi. Sem probeerde in haar kaarten te kijken. Evi drukte ze dicht tegen haar borst.

Oya grinnikte en veegde met haar hand over het raam. Nee, de sneeuw was écht groen. En er was sowieso geen sneeuw voorspeld tot de dag van het festival. Was het een grap? Ze had geen vrienden gemaakt bij de bank laatst. En haar zus, die allang hier had moeten zijn, maakte absoluut nergens vrienden.

Ze haalde haar schouders op. Ze was niet iemand om anderen te laten wachten tot ze haar beurt had

gedaan. Doodzonde nummer één van spelletjes spelen!

Het was te hopen dat haar zus veilig door die sneeuw kwam. Hmm. Vast wel. Die reed zo voorzichtig, elke verkeersregel in acht nemend, dat het een wonder was dat ze vooruitkwam.

Oya plaatste haar houten stoel achterstevoren en nam plaats. Ze pakte haar kaarten op en herinnerde zich weer waarom ze van tafel was gegaan. Wat een waardeloze hand. Evi zou wel weer geluk hebben met twee azen. Dan zou Max dit allang hebben voorspeld en precies de juiste tegenzet doen.

Oya zat erbij en keek ernaar, en ze vond het heerlijk. “Ik stap uit de ronde.” Ze gooide haar kaarten richting de aflegstapel, pakte nog een stuk stokbrood met kruidenboter en kauwde zogenaamd haar frustratie weg.

“Ha! Dat had ik al voorspeld!” riep Max. Hij greep naar de fles wijn, maar zette hem weer neer zodra hij zag dat Oya die al helemaal had leeggedronken.

Evi grijnsde van oor tot oor. Ze gooide haar twee azen op tafel.

“Dat had ik ook voorspeld!” riep Max uit, waarna hij haar azen wegspeelde met twee koninginnen.

Oya gaf hem een speelse duw, zodat Max bijna van zijn stoel viel. “Ja, ja, stop een stuk stokbrood in je mond.”

Het drietal keek naar hun vierde speler. Sem zette zijn bril af en toen weer op. Zijn handen streken meermaals door zijn haar, totdat het rechtop stond, alsof het plafond zijn kapsel aantrok. Het zou Oya niets verbazen als dat daadwerkelijk het geval was. Sems uiterlijk was magnetisch en Oya had metaal in

het plafond gestopt toen ze de spellenwinkel bouwde met een flinke lening van de bank.

“Wat, eh, wat waren de regels ook alweer?” Met grote ogen keek Sem naar zijn handkaarten, alsof hij kwetsbare diamanten vasthield. Of juist enge beestjes die over zijn vingers kropen.

Oya, Evi en Max zuchtten diep genoeg om de kaarten van tafel te blazen. Het was maar goed dat ze geen tientallen kaarsjes meer aanstaken sinds het incident met het verbrande *Ganzenpad*. Niet geheel per ongeluk; ze haatte dat spel. Nu stak ze nog maar één kaarsje aan, want zoals een tegeltje op de wand zei: *gezelligheid boven brandveiligheid*.

Ze keek achterom door het raam. De groene sneeuw bleef aanhouden.

Een belletje. Oya schrok op. Onbewust voelde ze zich toch minder veilig, zittend achter grote glazen ramen, als wél iemand in het dorp het op haar of haar zus had gemunt.

Nog een belletje. Iemand duwde de zware deuren van de winkel open. Dat moest wel haar zus zijn.

“O, hallo!” zei Oya vrolijk tegen de vreemdeling.

Ze stond al op om de jas van de nieuwkomer aan te nemen. Het gezicht was onbekend. Dat was vreemd in een dorp met zo weinig inwoners.

“Ik zoek de spellenclub. Is dit de juiste plek?” vroeg de man. Hij was gekleed alsof hij net van een begrafenis kwam, en zijn haar zag eruit alsof hij daar de dode was geweest.

Iets gaf haar de rillingen. Maar ze wist niet precies wat. Was dat de vorm van een pistool onder zijn shirt? Oya vertelde zichzelf dat ze dubbelzag van de

wijn en niet zo gemeen moest doen tegen vreemdelingen.

“Ja! Ja, ja, ja.” Ze gebaarde naar een poster met het logo van de spellenclub achter zich. “Kom zitten, kom meedoen. We stonden op het punt de regels opnieuw uit te leggen aan Sem.”

Ze schopte een stoel weg bij een andere tafel. Evi keek alsof ze al doodging als de vreemdeling in de buurt kwam, maar zette de stoel netjes neer. De man kwam zitten, gedwongen door Max die hem een stevige handdruk gaf.

Oya liep snel een rondje achter de balie. Ze was achteloos geweest. Maar hoe had ze kunnen voorstellen dat een vreemdeling zou aanschuiven?

Vlak naast het groen besneeuwde raam stond een fotolijstje. Haar vaders stralende gezicht, vergeeld. In een weemoedige bui, eerder vandaag, had ze er even gekeken en het niet goed opgeborgen. Ze pakte het snel op en duwde het onder een stapel mappen. Beter dat niemand het zag. Het zou haar kunnen verraden.

“Dit spel kunne ge toch alleen met vier spelerkes doen, Yoan?” vroeg Evi.

“Nee joh,” antwoordde Oya. “Dat verzon ik maar om jullie over te halen de eerste keer.”

“Ik, eh, poeh, is het al zo laat?” zei Sem.

Oya fronste. “Serieus? Het is nog niet eens middernacht. Normaal gesproken blijf je kleven totdat de zon opkomt.”

“Ja, ja, nu ge het zegt.” Evi onderbrak Max, die het spel uitlegde aan de nieuwkomer, door luidruchtig haar stoel achteruit te schuiven. Samen met Sem liep ze weg om hun jas te pakken.

Dit was heel vreemd.

“Ken je die man soms?” fluisterde Oya naar Evi.

Ze kreeg een knuffel van haar vriendin. “Bedankt voor ’t leuke avondke, zoals altijd. Ik benne gewoon moe, denk ik.”

“Ja, die eh... die regels...” mompelde Sem. “Het zijn er wel veel, hè?”

Oya kruiste haar armen. Ze leunde met haar forse kont tegen de ingangsdeuren. “Het zijn vier regels, Sem.”

Ze kreeg langdurige knuffels en bedankjes, maar kon haar vrienden niet tegenhouden. Toen ze terugkeerde naar de tafel was er een nieuw potje gestart. Vanzelfsprekend had Oya weer waardeloze kaarten, maar met potentie. Dat waren de leukste potjes. Tegen alle verwachting in toch winnen.

“Wanneer zei je nou dat je zus kwam, Yoan?” vroeg Max.

“Ze had er allang moeten zijn,” mompelde Oya. Volgens dat ene berichtje dat haar zus na tien jaar radiostilte had gestuurd.

Ze wist eigenlijk niets. Alleen dat haar zus ooit een hoge functie had bij de politie. Divisie 7. Sasha voldeed perfect aan de verplichte geheimhouding die daarbij hoorde.

Oya glimlachte en deed haar zet. “Maar, eh... als mijn zus komt, zo min mogelijk vragen naar onze familie, hè? Ze haat het als ze aan vroeger wordt herinnerd of, tja, iets te veel met mij wordt geassocieerd!”

De nieuwkomer bestudeerde Oya’s gespeelde kaarten. “Jeetje, wat een domme zet.”

Oya grinnikte en trok haar wenkbrauw op. “Laat maar iets beters zien dan.”

Dat deed de vreemdeling. Een geniepige actie met een set van drie dezelfde kaarten. Alsof hij het spel stiekem allang kende.

Max kriebelde aan zijn neus. Kreeg je dat weer! Als zijn meesterplan in duigen viel, moest hij een eeuwigheid of twee nadenken over zijn volgende beurt. Oya gebruikte die tijd om wat lekkers te eten, een volle fles wijn te zoeken, of, in zeldzame gevallen, haar zet te bedenken.

“Ugh, ik stap uit de ronde,” zei Max.

De nieuwkomer schudde zijn hoofd. “Lafaard. Saaie zet.”

Oya en Max keken elkaar aan. Ze was het met hem eens, daar niet van, maar dan nog. Wie was deze man? En waarom zeurde hij zo? Tja, als de spelers niet leuk wilden spelen, dan zat er maar één ding op. Ze gooide haar volledige hand kaarten op tafel: “Ik verklaar dodensprong.”

De nieuwkomer trok zijn lippen samen. “Jeetje, wat een geluk kan je hebben. Zo’n achterlijke kaart spelen, echt weer zo’n meisjeszet, en dan...” Hij keek haar voor het eerst aan. “Ik wil de regels zien. Je mag geen dodensprong doen na een trio.”

Oya reikte achter zich, diep in een gehavende kartonnen doos. Haar hand kwam terug met een gelig vod, bedolven onder wijnvlekken, waarvan je misschien drie letters zou herkennen.

Toch besloot de nieuwkomer deze te lezen.

Oya bestudeerde hem nog eens van top tot teen. “Wat was jouw naam ook alweer?”

“Niet belangrijk,” mompelde hij. “Ben na vanavond toch weer weg. Wil niks met dit criminele dorp te maken hebben.”

Zijn lippen waren nu zo strak samengeperst dat Oya in de lach schoot. Het leek wel alsof hij geen mond meer had!

“Je hebt gewonnen,” ging hij verder. “Maar niet voor lang.”

“Geweldig,” zei ze met gespeelde vrolijkheid.

Het ging Oya niet om winnen of verliezen, geluk of geen geluk. Het ging om het hebben van een leuk spel. Om het spelen. En dat maakte deze vreemde man erg lastig.

Zonder Evi en Sem was het ook niet hetzelfde. De grappen over zijn vergeetachtigheid qua regels konden haar wekenlang bezighouden. Of misschien maakte ze steeds dezelfde grappen, die ze dankzij de drank de volgende dag alweer was vergeten.

Oya zuchtte en duwde het laatste stuk stokbrood in haar mond. Ze stuiterde van energie, maar had geen zin om de kaarten te verzamelen voor een nieuw potje. Ze had nog dat nieuwe spelidee van haarzelf willen testen, maar dit was niet het moment.

Met volle mond zei ze: “Ik moet eigenlijk ook vroeg naar bed. Morgen Winterfestival regelen en zo.”

“Ja, ja, helemaal waar,” zei Max. “Ik zou helpen met de schaatsrace, toch?”

Oya gooide het raam open en stak haar hand naar buiten. “Koud genoeg. Dat wordt schaatsen morgen.”

Groene sneeuwvlokken vielen op haar hand.

Nee, dit was toch geen sneeuw. Dit waren stukjes groente. Een ongelukje bij het restaurant van haar

buurvrouw? Had iemand als wraak stukken broccoli tegen haar huis gesmeten?

Max stond bij de deuropening. De nieuwkomer bleef hangen tussen tafel en deur. Hij had zijn jas nooit uitgedaan en keek niemand echt aan.

Oya was niet snel bang. Haar onvermogen om gevaar in te schatten was een van de dingen die haar zus als argument opwierp als ze ruzie hadden. Hun laatste discussie was alweer tien jaar geleden, maar Oya had niet het idee dat ze was veranderd.

Max, daarentegen, deed wél aan situaties inschatten. Daarom won hij honderd procent van de spelletjes. Althans, daar ging Oya vanuit. Ze had de papieren met uitslagen per ongeluk versnipperd. Moest je nagaan, toen werkte dat verdraaide ding nog.

“Meneer,” zei Max kalm, “waarom begeleid ik u niet naar uw hotelkamer? Ik neem aan dat u verblijft in Sems hotel?”

De man stond in het niemandsland tussen speeltafel en uitgang. Hij reikte naar een spel in een schap, maar trok zijn arm terug. “Ik had me toch iets meer voorgesteld van een spellenavond.”

“Het spijt ons,” zei Oya met een glimlach. “Je kwam precies op de verkeerde avond. Normaal gesproken is dit heel gezellig. We doen dit eens per jaar. Dus kom over een jaar opnieuw!”

De man fronste. Hij bekeek haar gezicht, haar hele lichaam, terwijl ze tegen een spellenkast leunde. Altijd gevaarlijk, zelfs dronken was Oya stabielere dan de kasten hier.

“Je kunt ook gewoon een foto maken hoor, als je wil.” Oya deed alsof ze poseerde met een loeizwaar bordspel.

“Sorry,” mompelde de man zachtjes. Hij deed een poging tot een glimlach. Hmm. Te veel tanden. “Ik ga graag op je aanbod in, Max. Je zou niet willen dat iemand in het donker... verongelukte.”

Max knikte. “Fijne avond nog, Yoan.”

De twee verlieten de winkel. Het was nog warm binnen, heet zelfs, van de mensen, de kaarsjes en de kachel. Ze zou nog urenlang kunnen schaven aan haar eigen spel voordat ze moe werd. Maar met deze vroegtijdig gestopte spellenavond verdween alle warmte. Ze rilde, trok dekens uit de speelhoek, en vergat om de winkel op slot te doen.

Nou, ja, dat vertelde ze zichzelf. Niemand wist dat ze überhaupt nooit een slot had geplaatst. Dat kostte alleen maar geld. En het was onaardig. Wat als iemand om twaalf uur 's nachts spontaan wilde binnenlopen voor een spel, en voor een dichte deur stond? Zonde!

Ze drentelde nog even door de winkel. Kijken welke spellen ze nog had. Kijken of ze alweer een zet moest doen op het gigantische schaakbord in de andere hoek. Daarna gooide ze een deken over haar schouders en nam de gammele houten trap naar boven.

Het sneeuwde opnieuw groen.

Twee hartslagen later hoorde ze sirenes. Ergens verderop in het dorp reden meerdere auto's verwoed naar dezelfde plek.

Oya sliep die nacht als een baby, want waarom zorgen maken over iets dat je niet ziet of weet?

Het echte onheil kwam pas de dag erna.

2

Glad ijs

Die ochtend vroor het onrust. Oya liep rekkend en strekkend de trap af, en zag dat kinderen al langs haar winkeltje liepen.

Ze glimlachte breed en zwaaide naar hen. Het ging haar gemakkelijk af, maar voelde nu toch als een toneelstuk. Herinneringen aan de vreemde man en de sirenes kwamen langzaam terug, inclusief kippenvel.

Diep vanbinnen wist ze dat het raar was dat haar zus niet was gekomen. Het was heel on-Sasha's om niet koste wat kost een afspraak na te komen. Ze zou nog van wrakhout een vliegtuig bouwen als dat nodig was om stipt te zijn. Ergens in haar zussenhart kon ze voelen dat die sirenes ermee te maken hadden, maar ze had geen bewijs.

Terwijl Oya naar buiten liep gooide ze een sjaal om haar nek. Een paarse sjaal waarvan zij en Sasha als kind beide een exemplaar hadden gekregen van pap. Sasha had hem waarschijnlijk ritueel verbrand toen ze uit huis ging, Oya zorgde goed voor dat stuk stof.

In de verte stak Max een duim op, als teken dat het ijs dik genoeg was. Maar waar was Evi, met de kraam vol warme chocomel?

Dertig kinderen hadden zich verzameld bij de startstreep. De ouders waren er vooral voor eerste hulp bij ongelukken.

Eén deelnemer miste. Zijn naam werd herhaaldelijk omgeroepen, maar het werd snel duidelijk dat hij niet zou komen. Tot schrik van omstanders bleek hij gisteren gearresteerd te zijn in een hotelkamer. Die schrik werd snel een grijns, en de opmerking “vast weer een grapje uitgehaald”, toen ze hoorden dat hij vanavond al werd vrijgelaten.

Oya liep ook naar de startstreep. Leunend tegen de dichtstbijzijnde boom bond ze haar eigen ijzers om.

“En onthoud, kindertjes,” riep ze naar iedereen die klaarstond, “elke keer als je langs START komt, krijg je tweehonderd euro! Daarmee kan je extra krachten kopen, zoals vijf seconden tijdsvermindering.”

Haar buurvrouw Karolina waggelde langs zij. Ze begroette Oya met een omhelzing en een zoen op de wang.

“Ongelukje in de keuken gisteren?” vroeg Oya.

“Jouw halve groentebak ligt in mijn tuin, volgens mij.”

“O? Huh?” stamelde Karolina. “O, dat. Ja, ongelukje inderdaad. Ik schrok me te pletter!”

“Waarvan? Een pratende broccoli?”

Een luide knal klonk.

De buurvrouw maakte een sprongetje en belandde in Oya's armen. Oya was zelf niet de slankste, maar Karolina was toch een paar kilo te veel. Oya schoof

een paar meter door en viel in een berg confetti. In die toestand zag ze de kinderen wegschaatsen.

Max mompelde "sorry" in haar richting. Hij borg het confettipistool, waarmee hij het startsein had gegeven, weer op.

"Nou, ja, ja, zoiets dus," zei haar buurvrouw. "Een dure auto die met een rotvaart langs racete. Ik schrok en gooide de groente per ongeluk in de mixer."

"En... die haalde je er vervolgens niet meer uit?"

"Jawel, jawel, maar toen kwam de auto wéér langs. En deze keer met een nog hardere knal, alsof hij tegen iets of iemand aan reed. Dus, tja, deze keer de broccoli in de blender!"

Op elke andere dag had Oya hierom gelachen. Misschien had het haar ideeën gegeven voor een bordspel over racen. Over rijke pampers die gevaarlijk rijden in onnodig dure wagens. Nu bevroor ze bij het idee dat die sirenes er iets mee te maken hadden.

Het dorp was veranderd, zeker sinds de komst van die vrouw die alle huizen opkocht. Meer gevaarlijke ego's. Meer geld. Minder het schattige dorpje waarvan ze was gaan houden.

En waar is Evi?

Ze schudde haar hoofd, om de confetti en deze verschrikkelijke gedachten kwijt te raken. Ze schaatste achter de kinderen aan.

Jeetje, worden ze nou elk jaar sneller?

De race liep over de gehele Bankrivier. Die draaide om het dorp, als een gracht rondom een kasteel. Sommigen beweerden dat juist daarom op deze plek een dorp was begonnen; anderen beweerden dat het

dorp er eerst was en de rivier door mensen aangelegd. Oya moest toegeven dat ze niet veel rivieren kende die in een cirkel liepen.

Ze deden drie rondjes. Volgend jaar moesten ze daar vier van maken. In dit tempo was de race al over een kwartier voorbij.

Ze schoot door de volgende bocht en maakte uitlokkende gezichten naar iedereen die ze inhaalde. Een paar kinderen probeerden in haar spoor te blijven, waardoor ze al snel achterna werd gezeten door luid hijgende jochies.

Dat bleek gevaarlijk toen Oya uit het niets volledig afremde.

De kinderen konden haar maar net ontwijken. Oya's linkerschaats klapte dubbel en verloor zijn ijzer. Eén meisje staakte haar race en kwam terug om te kijken wat er aan de hand was.

Oya kon daar nog geen antwoord op geven. Ze had onbewust iets gezien. Maar wat?

Daar, onder het ijs. Een kledingstuk. Drijvend op onzichtbare golven, bonkend tegen het bevroren oppervlak.

Een paarse sjaal. Precies dezelfde als die om Oya's schouders hing.

"Wat is er, Yoan?" vroeg haar buurmeisje, de dochter van Karolina. Ze grinnikte bij het zien van de sjaal. "Ah! Je kledingstuk heeft een soulmate gevonden! Gefeliciteerd. Wanneer is de bruiloft?"

"Die is van mijn zus," mompelde Oya. Ze dook op haar knieën en probeerde haar neus door het ijs te drukken.

Het meisje knielde ook, maar fronste. "Eh, ik weet zeker dat er meer paarse sjaals in de wereld zijn."

Oya schudde haar hoofd. Ze herkende het ding uit duizenden. En toen het water de sjaal omdraaide wist ze het zeker. Hun familielogo stond erin geborduurd. Ja, haar familie had een eigen logo, en ze vond hem mooi en leuk, en ze had hem gebruikt als logo voor haar eigen winkeltje als dat niet haar afkomst volledig had verraden.

“We moeten... Kan jij...” Ze schoof op handen en knieën over het ijs en probeerde in de diepte te kijken. Was dat een ander kledingstuk? Nee, een takje. Was dat...

Ze kon niets zien. Ze moesten het ijs openbreken, maar dat zou de race verpesten. En zelfs al zouden ze haar zus zien, wie was er zo gek om in ijskoud water naar beneden te zwemmen? Dat was zelfmoord.

En waar is Evi?

Oya stond op en keek om zich heen, hulpeloos en verloren. Ze hoorde niet meer wat haar buurmeisje tegen haar zei toen ze vertrok.

Ze moest daar een tijdje hebben gestaan, want de kinderen kwamen alweer langs voor hun tweede rondje. Ze keken haar vreemd aan, maar schaatsten verder. Dat had Oya helemaal aan zichzelf te danken. Ze had iedereen in dit dorp behoorlijk competitief gemaakt.

Het was ook maar een sjaal, toch? Had ze misschien een derde, verloren zus? Had papa er stiekem een hele hoop laten maken? Ze moest zichzelf niet gek maken. Logisch blijven nadenken. Zoals ze, soms, met succes deed in een spel.

Dit ijs lag er al een tijdje. Haar zus zou pas gisteravond aankomen. Dus het kon helemaal niet. Ja, dat was het. Een onmogelijke zet, dus hij is niet gebeurd.

Sasha was niet eens in de buurt van de Bankrivier toen deze bevroor.

Toch?

Ze mijmerde verder, alleen op het ijs, totdat Max verscheen.

“Yoan,” zei hij rustig, “ik weet zeker dat er een goede verklaring voor is.”

“Ja, dat mijn zus dood is!” riep Oya terug. *Kalm blijven. Ademhalen.* “Sorry. Dat was een beetje hard.”

“Geen probleem,” zei Max nonchalant, alsof hij alles onder controle had. Hij volgde de sjaal met zijn ogen.

Oya kon weer flauwtjes lachen. “O? Had je dit ook *voorspeld*?”

“Nee. Vervelende ochtend dit.” Het duurde even voordat Max weer naar haar keek. “Vervelend voor jou, natuurlijk. Maar ook omdat alles misgaat.”

“Wat nog meer dan?”

“Een deel van de Bankrivier is afgezet. We moesten op het laatste moment de route verleggen. En nu is hij niet meer precies vijf kilometer, maar vier komma negen.”

Oya herkende nu de tekenen van toneelspel. Zo keek hij ook als al zijn plannen misgingen bij een spel en het leek alsof hij op het punt stond te huilen.

“Max...”

Zijn gezicht trok strak, zijn armen hingen strak langs zijn lijf. “En ik kan Sem en Evi nergens vinden. Ze zouden klaarstaan met de medailles.”

“Max,” zei ze met trillende stem, terwijl ze haar hand op zijn schouder legde, “ik weet zeker dat er een goede verklaring voor is.”

Samen wachtten ze op de derde keer dat de kinderen langskwamen, maar dat gebeurde niet. Helemaal niemand kwam meer langs. Terwijl ze elkaars hand vasthielden, schaatsten ze terug naar het startpunt. Daar kreeg Oya de schrik van haar leven. Die vreemdeling van gisteravond, de onbeleefde nieuwkomer, was nog steeds in het dorp. En nu droeg hij het uniform van een politieman en riep luidkeels haar naam.

Een politiewagen stond geparkeerd tussen twee eetkraampjes. Chagrijnige kinderen mopperden over de uitgestelde race en liepen met een grote boog om hem heen. Oya's buurvrouw praatte aan één stuk door, en de man schreef het allemaal op in een notitieboekje.

Toen Oya naast hem stond had zijn samengeperste gezicht alleen nog oog voor haar. Hij keek vriendelijker dan gisteravond, maar een warm onthaal kon ze het niet noemen. Waarschijnlijk was hij alleen aardig omdat hij iets moest weten.

"Ik ben inspecteur Charles," zei hij met lage stem. "Er is een ernstig ongeluk gebeurd."

Oya sloeg een hand voor mond. "Toch niet... Sem? Evi?"

"Toch wel. Evi..." hij nam zijn hoed af en kuchte, "ligt in het ziekenhuis. Zwaargewond."

Ze slaakte een zucht van verlichting.

"Ze leeft nog, ze leeft nog," mompelde Max tegen zichzelf.

Op dat moment kwam de bankier van het dorp aanlopen met nog meer agenten. Hij zond Oya een kwade blik en deed daarna alsof ze niet bestond.

“Belachelijk!” riep hij. “Ons hele festival verpest! Ik neem aan dat de misgelopen inkomsten worden vergoed? Op wiens autoriteit gebeurt dit?”

Oya en haar vrienden hadden vrijwel alles betaald, maar ze liet het gaan. De agenten spraken over gebrek aan vergunningen, levensgevaarlijke spelletjes, en over nog meer dingen die Oya niet interesseerden maar die erop neerkwamen dat het festival per direct moest worden afgelast.

Charles negeerde de bankier volledig. Hij gaf instructies om het allemaal op te doeken.

Oya zag nu pas de overdaad aan politielint om zich heen. “Maar als Evi een ongeluk heeft gehad... wat... wat heeft de politie er dan mee te maken?”

“Dat zie ik persoonlijk ook niet,” zei Charles. De wallen onder zijn ogen vielen haar nu pas op. Met een grom klapte hij het notitieblok dicht. “Ik had vurig gehoopt dit dorp voorgoed achter me te laten. Maar goed, mij is gevraagd de mogelijkheid te onderzoeken dat het geen ongeluk was. En de autobestuurder op te sporen.”

Hij wees naar zijn eigen auto. “Meekomen.”

Voorbedachte rade

Die avond regende het chocolade en zorgzaamheid. Evi had moeite op haar spellenvrienden te focussen. Ze was buiten levensgevaar, maar haar armen en benen waren volledig ingepakt. Ze kon maar kort wakker blijven en stelde dan steeds dezelfde vragen. “Ik neem aan da ge chocoladekes heb gebracht? Of stokbrood?”

Ja, dat hadden ze. Oya had inspecteur Charles overtuigd om, met forse tegenzin, kort langs de supermarkt te gaan. Max had helemaal niks meer gezegd. Hij krabbelde tekens op zijn arm, terwijl hij met zijn andere hand Evi zo nu en dan een bonbon voerde.

“Wat is er gebeurd?” vroeg Oya toen ze dacht dat haar vriendin wakker en helder was.

“Aangereden. Duur karreke. Veel te hard.”

“Zie je wel,” zei Charles. “Een ongeluk.”

“Niewaar! Ge wil nie luisteren, of wel?” Evi vocht tegen haar eigen verband om meer rechtop te kunnen zitten. Elke beweging deed zichtbaar pijn en haar stem vond geen kracht. “Die auto kwam recht op me af, ik zweer het u.”

“Met alle respect, Evi, we vonden u midden op de weg.”

“Die eerste keer dat het karreke op me afkwam liep ik over het voetpad. Ik zag het net op tijd en sprong opzij.”

“De *eerste* keer?” vroeg Oya.

“Terwijl ik doodsbang midden op ’t weggeke stond, draaide het karreke om. Met piepende banden, weet ge wel? En het kwam opnieuw recht voor mij.”

Evi probeerde haar arm op te steken, maar kermde van de pijn en liet hem weer vallen.

“Met resultaat,” mompelde ze.

Oya keerde zich tot de inspecteur. “Is dat waarom jullie denken dat het geen ongeluk was?”

Hij schudde zijn hoofd. Zijn haar zat zo vastgeplakt dat het nog geen millimeter bewoog. “Het is standaardprocedure om de dader te vinden bij een verlaten ongeval.”

Sem kwam terug met een dienblad vol stomende mokken. Hij deelde ze uit, en gaf Evi een rietje.

“Het was nacht.” Inspecteur Charles’ ogen gleden over de vier spellenvrienden. “Pikkedonker. Geen lantaarns op dat kruispunt in het bos. Ongelukken gebeuren.”

“Bende ge zot?” krijste Evi. “Die vent probeerde me aan te rijden!”

“Zegt u,” mompelde Charles. “Ons team *Verlaten Ongevallen* zit op de zaak, maar de kans dat we de dader pakken is, tja, eigenlijk nul. Er is geen verdacht voorwerp achtergelaten op de plek, en Evi herinnert zich het kenteken niet.”

“Ik lag ondersteboven op het weggeke!”

“Evi,” zei Oya, terwijl ze de wang van haar vriendin streelde. “Rustig aan. Laat je lichaam herstellen.”

Onderweg naar het ziekenhuis had Charles al zijn hele vragenlijst afgewerkt. Vragen als “heb je een grijze sportwagen gezien?” en “wanneer precies ging Evi weg?” Hij had zijn jas niet eens uitgedaan in de ziekenkamer. Nu stopte hij zijn notitieboekje in zijn tas en keerde naar de deur.

“Niks is ooit toeval,” zei Max ineens.

Charles draaide zich om in de deuropening. “Tenzij je mij bewijs kunt geven dat dit geen ongeluk was, een solide hint naar de dader, ga ik het woord *toeval* opschrijven in het politierapport.”

Max zweeg.

Charles vertrok.

Nee, nee, dit klopte allemaal niet. Oya kon nauwelijks geloven dat Charles echt bij de politie werkte. Die zag deze gebeurtenis als een spelletje, en hij wilde niet spelen. Oya zou Evi altijd geloven, zelfs al beweerde ze dat marsmannetjes haar ondersteboven hadden gereden.

Ze sprong van haar stoel en greep Charles’ hand. Klef. Koud. Hmm, niet meer doen. “Je zei dat je hier eigenlijk maar één avond was. Waarom?”

“Dat zijn politiezaken.”

“En... en die avond besloot je door te brengen met spelletjes spelen? Hoe werkt dat?”

“Ik wens je vriendin een snel herstel.” Charles zette zijn hoed op. “En jullie een fijne spellenavond wanneer jullie over een jaar weer samenkomen. Tabee.”

Ze keek naar de rug van de politieman. Hij liep als een spook door de ziekenhuisgang. Alsof niemand